

Stedelijk Museum Amsterdam en het Centraal Museum Utrecht.

De installatie van het kunstenaarsduo **Anetta Mona Chisa** en **Lucia Tkáčová**, dat speciaal voor de expositieruimte bij Kunstvereniging Diepenheim opnieuw is gemaakt, nodigt de kijker uit een omgeving binnen te gaan die doet denken aan een grot. Het is een soort archeologische opgravingslocatie voor verouderde technologie en schoonheidskenmerken, vermengd met oude symbolen – een schoonheidssalon voor wat is overgebleven uit het omliggende bos. De alomtegenwoordige handen hebben klaarblijkelijk de prehistorische vuursteen ingeruild voor de ritmische geluiden van het typen op een toetsenbord van een laptop. De installatie is een tempel voor verloren en teruggevonden verbindingen: tussen hedendaagse mindsets en onze roots die zijn veranderd in lege en stompzinnig herhalde symbolen, tussen het verlangen naar Moeder Aarde en het grijpen naar een iPhone, wat inmiddels al onze tweede natuur is geworden. De schoonheid die op deze manier wordt verbeeld, wordt aanvallend, scherp en mogelijk gevaarlijk.

Anetta Mona Chisa (1975, RO) en **Lucia Tkáčová** (1977, SK) werken sinds 2000 samen als duo. In hun oeuvre, waarin taal en game-tactieken een belangrijke rol spelen, werken zij met verschillende media en genres, zoals video, performance en sculptuur. Ze zoeken daarin een manier om de politieke geldigheid van kunst te verzoenen met esthetiek. Hun meest recente solotentoonstellingen waren bij Museumcultuur Strombeek/Gent (2018) en het Future Museum in Boekarest (2017). In 2011 hebben de kunstenaars samen met Ion Grigorescu Roemenië vertegenwoordigd bij de Biënnale van Venetië. Hun projecten zijn geëxposeerd bij verschillende internationale locaties, zoals Art in General New York, n.b.k. Berlin, de 54e Biënnale van Venetië, MOCA North Miami, mumok Wien, Manifesta 10, The Power Plant in Toronto, de Taipei Biennale, ZKM | Museum für Neue Kunst in Karlsruhe, Bozar Brussel en de Moscow International Biennale for Young Art. Ze leven en werken in Praag, Vyhne en Berlijn.

De installatie *A Way of Making* is het product van de samenwerking tussen **Maria Pask** en **Frédérique Bergholtz**.

Deze samenwerking vond zijn oorsprong in een gedeelde nieuwsgierigheid en behoefte om opnieuw te evalueren hoe 'dingen' worden gemaakt en hoe het creatieve proces daadwerkelijk vorm krijgt.

KUNSTVERENIGING DIEPENHEIM
Grotestraat 17 • 7478 AA Diepenheim • T (0547) 352 143
info@kunstvereniging.nl • www.kunstvereniging.nl • www.sjch.cz

Opening hours • Wed to Sun 12 am till 4 pm,
after 1 April from 11 am till 5 pm

De intentie van de kunstenaars was om zichzelf te bevrijden van hun eigen conditionering en de relatie tussen proces en uitkomst opnieuw uit te vinden. Deze houding kan worden teruggevonden in hun gebruik van klei. Pask en Bergholtz onderzochten de verbinding die we hebben met materialen en voorwerpen, en hoe we ons tot deze zaken verhouden met en door ons lichaam. Deze experimentele nieuwsgierigheid zien we in het bijbehorende videowerk waarin drie mannen (en een passerende kat) zich deze objecten toe-eigenen en nieuwe manieren van beweging en gedrag uitvinden. De resultaten zijn potentiële artefacten die de bezoeker uitnodigen na te denken over nieuwe toepassingen in het leven van alledag.

Maria Pask (1969, GB) woont en werkt in Amsterdam. Haar performances en installaties onderzoeken de kenmerken van collectieve creativiteit, zelfverwezenlijking en het 'nu'. Zij werkt met open formats en sociale structuren, en haar werk is beschreven als 'een cocktail van maatschappelijk commentaar, politieke doctrine, ecologische peilingen, filosofie, feminisme, lichaamspolitiek en religie'. Pask presenteerde haar werk bij Skulptur Projekte Münster, het Museum of Modern Art in Oxford en BAK in Utrecht.

Frédérique Bergholtz (1968, NL) is medeoprichter en directeur van If I Can't Dance, I Don't Want to Be Part of Your Revolution, een productiehuis in Amsterdam voor curatoren gericht op kunst en research op het gebied van performance. Bergholtz heeft samengewerkt met verschillende organisaties en geeft regelmatig opdracht voor nieuw werk, bijvoorbeeld aan Yael Davids, Mariana Castillo Deball, Katarina Zdjelar, Haegue Yang, Suchan Kinoshita, Sarah Pierce, Jon Mikel Euba en Jeremiah Day.

Curatoren: Karina Kottová, Alexandra Landré
Productie: Jakub Lerch, Yvonne Pierik
Communicatie: Veronika Čechová, Els de Witte
Videodocumentatie: Kryštof Hlůže

Met dank aan:
Gerry Voskamp, Frits Rietman, Aike Lütkemöller,
Muze Ebbing, Sander Lankamp / Decilux AV
en Piotr Sikora

De tentoonstelling (Dis)connection is mede mogelijk gemaakt door het Tsjechische Ministerie van Cultuur, de Tsjechische Republiek, het Tsjechische Staatsfonds voor Cultuur en het Tsjechisch Centrum.

KUNSTVERENIGING '(Dis)connection'

**Adéla Babanová - Sybren de Boer - Lotte Geeven & Yeb Wiersma - Anna Hulačová
Valentýna Janů - Hannah Joka - Martin Kohout - Frank Mandersloot
Anetta Mona Chisa & Lucia Tkáčová - Maria Pask & Frédérique Bergholtz**

Met trots presenteren de Jindřich Chalupský Society en Kunstvereniging Diepenheim de groepstentoonstelling (Dis)connection, met installaties, sculpturen en videowerken van dertien internationale kunstenaars. De tentoonstelling brengt verschillende artistieke standpunten bij elkaar die worden gekenmerkt door een gedeelde zorg: hoe kunnen wij samenleven in deze onzekere tijden?

Deze vraag is gekoppeld aan een aantal grotere sociale, politieke en economische vraagstukken en suggereert mogelijkheden om de manier waarop we onszelf persoonlijk en collectief organiseren te herzien. We worden geconfronteerd met een mondiale politieke en humanitaire crisis en ondervinden de gevolgen van een toenemend vervuild milieu. Wat kunnen we doen om catastrofale ontwikkelingen te voorkomen? Welke kennis kan ons hierbij helpen en welke aannames en waarden moeten we overboord gooien? Door moderne concepten zoals het vooruitgangsidee los te laten, scheppen de deelnemende kunstenaars ruimte voor nieuwe fantasierijke verhalen en visies. De meest diverse artistieke uitingsvormen komen voorbij: van fictieve documentaires en systeeminstallaties tot kunstwerken die traditionele opvattingen over tijd van vraagtekens voorzien. Op kritische en intuïtieve wijze ontstaan er alternatieve methoden voor het scheppen van verbinding. (Dis)connection nodigt het publiek uit om de verschillende perspectieven te bestuderen en gezamenlijk onorthodoxe verhaallijnen voor mogelijke toekomstscenario's te bedenken.

(Dis)connection is de start van het langdurende project *Islands* dat onderzoek, tentoonstellingen en lezingen met elkaar combineert. Initiatiefnemer is de Jindřich Chalupský Society, en het project wordt gerealiseerd in samenwerking met verschillende internationale organisaties en individuele partners. Het idee van een verlaten eiland dient als een imaginair platform voor utopische en dystopische visies en toekomstscenario's geschetst door 'ontsnappers' uit hedendaagse wereld-

wijde crisisituaties. Het eiland wordt hier niet per se opgevat als een fysiek (verloren) paradijs en hoeft niet eens ver buiten de kust te liggen. Het is eerder een metafoor voor onze verkenning van de gezamenlijke agenda's en ongelijkheden van vroegere, huidige en ingebeelde gemeenschappen, gemeenschappelijke praktijken en vormen van 'samenzijn'. Deze dienen als inspiratiebron voor daadwerkelijke actieplannen en voor alternatieve vormen van duurzame samenwerking en vreedzaam samenleven.

Het project begint bij Kunstvereniging Diepenheim om de karakteristieken van deze locatie en soortgelijke kunstverenigingen rondom de wereld te benadrukken: de vereniging zelf is een 'eiland' van kritische reflectie en prikkelende programmering, gesitueerd in een landelijke omgeving, ver weg van grote steden, doch verbonden door ideeën en creatieve processen die worden gedeeld met een brede internationale (artistieke) gemeenschap.

Kunstenaars

'When we have our own sea, we will finally be happy.' [Wanneer we onze eigen zee hebben, zullen we eindelijk gelukkig zijn.] Dit was onderdeel van de redenering achter de visie van de Tsjechische economiehoogleraar Karel Žlábek, die in 1975 een tunnel ontwierp die het toenmalige Tsjecho-Slowakije met Joegoslavië zou verbinden. Het idee belichaamt een symbolische ontsnapping aan een totalitair regime naar de vrijheid, evenals het communistische, utopische en megalomane

2 FEB T/M 5 MEI 2019

mane verlangen naar een herstel van de natuurlijke en politieke orde door de mens. Op basis van dit verhaal heeft de kunstenaar **Adéla Babanová** een fictieve documentaire gemaakt over de ‘sur-realiteit’ van het kunstmatige eiland Adriaport dat als gevolg van de tunnelbouw zou worden gevormd. Deze nieuwe vakantiebestemming – in slechts twee uur te bereiken vanuit het eerder geheel door land omgeven Tsjechoslowakije – werd een projectievlak voor niet-gerealiseerde dromen en wensen.

De films, video’s, audiovisuele installaties en hoorspelen van **Adéla Babanová** (1980, CZ) gaan over de politiek van bewegend beeld, waarbij historisch of archiefmateriaal vaak wordt gemanipuleerd en veranderd in een fictief en kritisch verhaal. Haar werk krijgt veel aandacht in de Tsjechische Republiek en daarbuiten, en is tentoongesteld bij onder andere City Gallery Prague (2014), Tranzitdisplay in Praag (2014), Kunstmuseum Bonn (2014) en LOOP Festival in Barcelona (2013).

De ruimtelijke installatie van **Sybren de Boer** kan worden gelezen als een driedimensionale tekening van objecten. Van dichtbij herken je wellicht materiaal uit het dagelijks leven: neonlicht, stukjes tegel of een gewoon stukje touw. De methodische en systematische aanpak van De Boer geeft elk object evenveel aandacht en benadrukt daarnaast hoe de verschillende elementen zich tot elkaar verhouden. De afzonderlijke stukken worden samengevoegd door middel van verbindingen, lijnen, evenwichtsoefeningen en andere compositiemethodes. Sybren de Boer gebruikt expliciet elementen uit de toneelschikking, zoals sets en verlichting. In combinatie met een naïeve benadering van technologie die refereert aan cargocults, biedt het werk ruimte voor gedachtenexperimenten en maakt een vrije, speelse benadering van logica en rede mogelijk. Het uiteindelijke resultaat is een netwerk van fysieke en associatieve verbindingen die een eigen logica volgen.

In zijn werk is **Sybren de Boer** (1980, NL) continu op zoek naar de ideale balans tussen de verwondering over de materiële wereld en het abstracte gedachtenproces – het moment waarin magie en realiteit elkaar ontmoeten en er een onverwachte logica ontstaat. Zijn werk is getoond bij verschillende organisaties, zoals P/////AKT in Amsterdam, Baracca in Den Haag en Etc. Gallery in Praag. Ook is hij een van de organisatoren van het kunstinitiatief Locatie Z in Den Haag.

Gedurende de film *Downtime* van **Lotte Geeven** en **Yeb Wiersma** wordt de kijker langzaam gegrepen door een prikkelend idee: er wordt het voorstel geopperd om een stoplicht zeven seconden op rood te laten staan. En dan niet één stoplicht, maar alle stoplichten in Den Haag tegelijk. Dit relatief kleine gebaar bevat de potentie voor een bijna onvoorstelbaar verstorings-effect. Het idee van de kunstenaars is een speelse

vraag, maar evenzo filosofisch en politiek van aard: wat zou er gebeuren wanneer er in een systeem een storing is opgetreden, in dit geval het verkeer? De titel van de film verwijst naar het begrip ‘downtime’ in relatie tot (elektronische) systemen, het moment waarop een proces wordt onderbroken. De storing leidt tot het ontstaan van verschillende gedragingen en patronen, en tot gevolgen die we mogelijk nog niet kunnen overzien. De mate van verstoring laat zien hoe systemen zich gedragen wanneer ze worden uitgedaagd en hoe dit leidt tot vragen over opvattingen ten opzichte functionaliteit en keuzevrijheid.

In 2013 hebben de kunstenaars **Lotte Geeven** (1980, NL) en **Yeb Wiersma** (1973, NL) hun krachten gebundeld in een serie werken met de naam *Formations*; een serie openbare interventies die het gedrag en collectieve (onder)bewustzijn van de massa in de openbare ruimte ter discussie stellen en ondermijnen. Met behulp van massapsychologie, sociale media en campagnes moedigen de kunstenaars het publiek aan om deelnemer te zijn. Geeven en Wiersma hebben samen geëxposeerd in het Design Museum in Gent en West in Den Haag, en afzonderlijk bij verschillende organisaties zoals het Kröller-Müller Museum in Otterlo, Outpost Projects in de Verenigde Staten, Into Nature in Drente en Today’sArt in Den Haag.

Anna Hulačová laat een sculpturale installatie zien van recente en nieuwe kunstwerken die voor deze gelegenheid is samengesteld. Hulačová baseert zich op de modernistische esthetiek en principes, maar ook op plaatselijke ideologische narratieven zoals de door het communisme in gang gezette agriculturele collectivisatie vanaf de jaren 50 – deze liet pijnlijke sporen na in het hedendaagse (maatschappelijke) landschap van Tsjechië. Ze is geïnteresseerd in menselijke interventies in natuurlijke ecosystemen en vice versa, bijvoorbeeld in de netwerken die worden gecreëerd door het houden van bijen en de ecologische en politieke sporen daarvan. In haar installatie bij Kunstvereniging Diepenheim observeert een jongetje met dierlijke kenmerken een specifieke opstelling die sporen laat zien van gemeenschappen uit het verleden, terwijl hij de mogelijkheden tot herschikking verkent.

De sculpturen en installaties van **Anna Hulačová** (1984, CZ) zijn geïnspireerd door zowel de oude als recente Europese geschiedenis en niet-westerse culturen. In haar werk combineert de kunstenaar traditioneel ambacht met minimalistische oppervlakken. Hulačová heeft haar werk gepresenteerd bij verscheidene bekende Tsjechische kunstinstellingen, waaronder de National Gallery in Praag (2016), en internationaal bij organisaties en evenementen zoals Palais de Tokyo in Parijs (2018), Kunstraum in Londen (2018), de Baltic Triennial (2018) en de Biennale Gherdëina (2016).

Het meisje vraagt: “Is jouw blauw hetzelfde als mijn blauw?” Kunnen twee paar ogen dezelfde kleur zien?

Onze realiteiten groeien uit elkaar, en we leven allemaal onze eigen levens in onze eigen dimensie. Het ritme van onze levens, onze emotionele verwachtingen, onze politieke overtuigingen en de manier waarop we onszelf zien volgen allemaal paden die elkaar onderling niet kruisen. De paden vormen een oneindig geheel dat het hele universum vult. Is er een kans dat onze paden toch samenkomen? De suggestieve video-installatie van **Valentýna Janů** toont een vrouwelijke protagonist, mogelijk lijkend op ‘Young-Girl’ die in 1999 door het collectief Tiqqun werd beschreven als het ultieme symbool en product van de kapitalistische maatschappij. Het meisje dat door Janů wordt getoond is echter meer dan een symbool van de consumptiemaatschappij. Ze provoceert en is een mens van vlees en bloed, terwijl ze de (kunstmatige) realiteiten waarin ze zich bevindt kritisch ter discussie stelt.

Valentýna Janů (1994, CZ) vindt inspiratie in uiteenlopende cultuuruitingen: in literatuur, popmuziek en vooral in maatschappelijke en culturele omgevingen die verbonden zijn met het dagelijks leven. Haar suggestieve installaties bevatten vaak video’s, fotografie en tekst, en spelen met de grote levensvragen in een wereld die wordt gedomineerd door technologie, vervreemding en overbelasting. Ze heeft haar werk recent geëxposeerd bij de National Gallery in Praag (2018), AQB Project Space in Budapest (2018), Futura Center for Contemporary Art in Praag (2018) en Tschechisches Zentrum in Wenen (2017).

Organische vormen, vleesachtige oppervlakken en binnenzijden die op ingewanden lijken en gedeeltelijk uitstulpen: de sculpturen van **Hannah Joka** verwijzen duidelijk naar het menselijk lichaam. Hun levensechte uiterlijk en kleurenbereik doen denken aan een soort biologisch specimen, hoewel de stijfheid van het materiaal en de vorm geen duidelijke conclusies toelaten over de aard van het monster. De spanning tussen het oppervlak en de binnenkant van iedere afzonderlijke sculptuur creëert een dynamiek van afstoten en aantrekken, wat bijdraagt aan het mysterie dat de beelden in zich lijken te dragen. De integriteit van het lichaam en de relatie tussen de interne en externe fysieke wereld zijn centrale thema’s in het werk van Joka. Het refereert aan de ambigue grens tussen binnen en buiten die eenduidiger lijkt te worden zodra deze wordt overschreden, zoals in het geval van een fysieke wond of tijdens het genezingsproces. De gerelateerde attributen, zoals verbandmaterialen, zijn terugkerende kenmerken van de sculpturen van Joka.

Het werk van **Hannah Joka** (1993, DE) strekt zich uit van fotografie tot beelden en installaties. In haar werk benadrukt ze vooral de sculpturale iconografie van het lichaam en met name het ambivalente aspect van kwetsbaarheid. Na haar afstuderen in 2016 is haar werk getoond bij Nouvelles Images in Den Haag, Concordia in Enschede en DA, Kunsthaus Kloster Gravenhorst.

Het centrale thema van de korte film *Slides* door **Martin Kohout** is het probleem van nachtdiensten en de maatschappelijke, economische, fysieke en mentale effecten ervan. Het verbindende element van de verschillende getoonde afleveringen is een groep van drie, gedeeltelijk fictieve, personages die elkaar nooit ontmoeten: het stel Asli en Bora en hun vriend Sung. Asli werkt overdag, maar Bora gaat ’s avonds naar zijn werk. De tijd die ze samen doorbrengen is daardoor zeer beperkt en het overgrote deel van hun interactie vindt plaats via briefjes en voicemail. De film onderzoekt deze asynchrone relatie en stelt in algemene zin de menselijke communicatie ter discussie, evenals de technologische en emotionele aspecten daarvan, in het heden en in de mogelijk nabije toekomst.

Het multimedialwerk van **Martin Kohout** (1984, CZ) is een reactie op de onbegrijpelijkheid van de hedendaagse wereld en het onvermogen van de mens om hier zijn weg in te vinden. Vaak draait zijn werk om ‘vertechnologiseerde’ communicatie en de conflicten die hierdoor ontstaan. In de afgelopen jaren heeft Kohout zijn werk laten zien in Tsjechië en in een internationale context tijdens solo- en collectieve tentoonstellingen, bijvoorbeeld in New York, Tokio, Peking, Berlijn, Parijs en Sofia. In 2010 was hij een van de finalisten van de Marler Videokunst-Preis van Duitsland.

Ter gelegenheid van de tentoonstelling presenteert **Frank Mandersloot** een nieuwe, site-specifieke installatie. Het werk transformeert de ruimte in een tastbaar interieur dat het publiek uitnodigt zich bewust te zijn van de ruimte en van het gevoel van tijd. De centrale sculptuur laat een stuk versteend hout zien en wordt omgeven door grote stukken vilt met citaten over de tijd, bevestigd aan de muur. De teksten komen uit verschillende bronnen, van de Bijbel tot Perzische poëzie en het werk van andere kunstenaars. Ze zijn verbonden door het gedeeld reflecteren over en ter discussie stellen van het concept ‘tijd’. Ieder aspect van de installatie van Mandersloot wijst naar een cyclisch idee van tijd, en hoe een proces zich kan ontwikkelen zonder te denken in termen van lineaire vooruitgang. Een idee dat niet samengaat met ons hedendaagse idee van efficiëntie en onze manier van denken, maar dat tegelijk suggereert dat we altijd hebben geweten dat er alternatieve denkwijzen zijn ten opzichte van tijd.

Frank Mandersloot (1960, NL) gebruikt ruimtelijk werk of sculpturen als manier van denken over of reflecteren op de manier waarop we ons verhouden tot onze omgeving, en hoe we ons aan de hand daarvan gedragen en organiseren. Deze onderzoekende houding vertaalt zich in een grote verscheidenheid aan artistieke producties, van installaties, beelden en werk in de openbare ruimte tot tekst en onderwijsmethodes. Het werk van Mandersloot is internationaal tentoongesteld, bijvoorbeeld bij het Museum of Contemporary Art Sidney, de Kunsthalle Zurich, het